

igennem, maa faa, vil den blive en stor Skuffelse for dem, der komme til Skade ved Ulykkestilfælde, og det endogsaa en meget alvorlig Skuffelse, naar de til Trods for en saadan Lov ikke ville kunne opnaa nogen Understøttelse. Jeg har nærmere paavist dette og har ogsaa gjort opmærksom paa forskellige andre Svagheder i Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, og jeg vil derfor kun i Dag henlede Opmærksomheden paa et Punkt, som den Gang ikke kom frem, nemlig Spørgsmaalet om de efterlevende. Jeg ved ikke, om det er tilstrækkelig klart for alle, at der ved denne sidste Affattelse af Lovforslaget er sket den principielle Forandring, at de forulykkedes efterlevende ere komne med under Henvisning til Alderdomsunderstøttelsesloven, der netop ikke omfatter de efterlevende. Jeg tror, at man derigennem kommer ind paa et Princip, som fører til en Modsigelse, idet man altsaa siger: naar en Mand eller Kvinde forulykker, skal han eller hun henregnes i Klasse med dem, der ere 60 Aar gamle eller mere, hvis hendes økonomiske Forhold ere ringe, men naar den vedkommende, som altsaa regnes lige med 60-aarige, dør, skulle de efterlevende have en Understøttelse efter denne Lov, medens de efterlevende efter Alderdomsunderstøttelsesloven aldrig kunne faa Krav paa nogen Understøttelse, idet Understøttelsen der udelukkende er knyttet til den understøttedes eget Liv. Det forekommer mig, at vi logisk maa komme dertil, at ogsaa de efterlevende efter 60-aarige og ældre, der nyde Alderdomsunderstøttelse, maa faa Understøttelse, naar saadanne med 60-aarige ligestillede forulykkedes efterladte skulle have Forsørgelse. Dette er et meget betydeligt Brud paa hele Tankegangen i Alderdomsunderstøttelsesloven, og jeg er ikke sikker paa, at vi ikke derved paa det paagældende Omraade komme til Konsekvenser, der ere langt mere vidtrækkende, end de ærede Forslagsstillere have tænkt sig. At de efterlevende i endnu flere Tilfælde end de forulykkede ikke ville faa noget, skal jeg kun i Forbigaaende berøre; det er klart, at de efterlevende ofte legemlig set ville være i det Tilfælde, at de ikke kunne gøre Krav paa nogen Understøttelse. Naar en Enke er arbejdsdygtig, vil hun ikke efter de gældende Regler kunne gøre Regning paa at faa nogen Understøttelse i Henhold til denne Lov, skønt der dog er tilsagt hende en saadan. Og hvad de tilskadekomne angaar, ville de kun i de Tilfælde, hvor de blive ganske uarbejdsdygtige,

kunne gøre Regning paa at faa noget efter Loven, hvorimod de i Tilfælde af delvis Invaliditet ikke ville kunne gøre Regning paa at faa deres Ansøgning om Understøttelse i Henhold til denne Lov opfyldt af Øvrigheden. Det er i Virkeligheden for de efterlevende et Forslag af mindre Betydning end for de mindre tilskadekomne, og for de sidstnævnte er det efter min Overbevisning i de fleste Tilfælde heller ikke af nogen stor Betydning.

Naar den sidste ærede Taler sagde, at han i og for sig ikke havde noget imod det Tilsagn, der i Indledningen til Forslaget er givet om en almindelig Ulykkesforsikring, forudsat, at han blot fik at vide, at man vilde ordne det saaledes, at det finansielt set var gennemførligt og moralsk set ikke førte til nogen stor Forøgelse af Ulykkestilfældene, maa jeg for mit Vedkommende sige, at om jeg end tillægger disse Momenter stor Betydning, har jeg dog i og for sig ogsaa noget imod, at man giver et almindeligt Tilsagn om en saadan Ulykkesforsikring, fordi jeg overhovedet ikke anser det for en Statsopgave at lovgive om en almindelig Ulykkesforsikring for Befolkningen. Hvis det skulde være en Statsopgave, vilde der være mange flere Opgaver for Staten end dem, man nu vil erkende, og det ikke mindst i Retning af Forsikringsvæsen. Jeg kan ikke erkende, at det er en Opgave for Staten gennem Lovgivningsmagten at ulykkesforsikre Befolkningen, altsaa at tilvejebringe en almindelig Ulykkesforsikring, og naar det ærede Medlem udtalte, at de to eneste Forslag, vi have haft derom, ikke have fundet Tilslutning her, vil jeg sige, at jeg ikke kender noget andet Land, hvor man har haft to Forslag fremme i den Retning. Jeg tror, at Danmark staar ene med sine to Forslag om en almindelig Ulykkesforsikring for Befolkningen. Der eksisterer ikke andetsteds nogen Lovgivning derom, og jeg har heller ikke set, at man i noget andet Land har søgt at tilvejebringe en Lovgivning om en saadan Forsikring. Det er altsaa ikke saa ganske lidt, at vi herhjemme have haft to Forslag derom; men det er ogsaa rigtigt, hvad den sidste ærede Taler sagde, at der i Udvalget, som bestod af 15 Medlemmer, var 14 Stemmer mod det ene og 13 mod det andet Forslag, og at man overhovedet her i Tinget ikke har villet drøfte Spørgsmaalet om Ulykkesforsikring paa Grundlag af en almindelig Ulykkesforsikring. Derfor vilde det rigtig nok forekomme mig ganske mærkeligt, om man nu her vilde vedtage en Lov, hvorved